

שבועות ח:ו – עדיות א:ג

פרק ח – משנה ו

היכן שוּרִי, אָמַר לוֹ אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה סָח, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנֵב אוֹ אֲבָד. מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי, וְאָמַר אָמֵן, חֵיב.
אָמַר לְנוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׂוֹכֵר הֵיכֵן שוּרִי, אָמַר לוֹ מֵת, וְהוּא שֶׁנִּשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה. נִשְׁבֵּר, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבָּה. נִשְׁבָּה, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר. נִגְנֵב, וְהוּא שָׁאֲבָד. אֲבָד, וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב. מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי, וְאָמַר אָמֵן, פְּטוֹר. מֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה, וְהוּא שֶׁנִּגְנֵב אוֹ אֲבָד. מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי, וְאָמַר אָמֵן, חֵיב. אֲבָד, אוֹ נִגְנֵב, וְהוּא שָׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה. מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי, וְאָמַר אָמֵן, פְּטוֹר.
זֶה הַכֶּלֶל, כָּל הַמְּשֻׁנָּה מִחוּבָּה לְחוּבָה וּמִפְטוֹר לְפְטוֹר וּמִפְטוֹר לְחוּבָה, פְּטוֹר. מִחוּבָּה לְפְטוֹר, חֵיב. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקֵּל עַל עֲצוֹמוֹ, חֵיב. לְהַחֲמִיר עַל עֲצוֹמוֹ, פְּטוֹר:

הדרן עלך מסכת שבועות

מסכת עדיות

פרק א – משנה א

שְׁמַאי אוֹמֵר, כָּל הַנָּשִׁים דִּין שְׁעָתָן. **וְהַלֵּל** אוֹמֵר, מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, אֶפְלוּ לִימֵים הָרַבָּה. **וְחִכְמַיִם** אוֹמְרִים, לֹא כְדַבְּרִי זֶה וְלֹא כְדַבְּרִי זֶה, אֲלֵא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יָד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה, וּמִפְּקִידָה לְפְקִידָה מִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לַעַת. כָּל אִשָּׁה שִׁישׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָה. הַמְּשֻׁמֶּשֶׁת בְּעַדִּים, הִרִי זֹו כְּפְקִידָה, מִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לַעַת וְעַל יָד מִפְּקִידָה לְפְקִידָה:

פרק א – משנה ב

שְׁמַאי אוֹמֵר, מִקֵּב לְחֻלָּה. **וְהַלֵּל** אוֹמֵר, מִקֵּבִים. **וְחִכְמַיִם** אוֹמְרִים, לֹא כְדַבְּרִי זֶה וְלֹא כְדַבְּרִי זֶה, אֲלֵא קֵב וּמִחְצָה חֵיבִים בְּחֻלָּה. וּמִשֶּׁהֶגְדִּילוּ הַמִּדּוֹת אָמְרוּ, חֲמִשָּׁת רִבְעִים חֵיבִין. **רַבִּי יוֹסִי** אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה, פְּטוּרִין. חֲמִשָּׁה וְעוֹד, חֵיבִין:

פרק א – משנה ג

הִלֵּל אומר, מֵלֵא הֵינּ מֵיָם שְׂאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה, אֶלֶּא שְׂאָדָם חֵיֵב לומר בְּלִשׁוֹן רַבּוֹ. **וְשִׁמְאִי** אומר, תִּשְׁעָה קִבִּין. **וְחִכְמִים** אומרים, לֹא כִדְבָרִי זֶה וְלֹא כִדְבָרִי זֶה, אֶלֶּא עַד שֶׁבָּאוּ שְׁנֵי גִרְדִּיִּים מִשְׁעַר הָאֲשָׁפוֹת שֶׁבִירוּשָׁלַיִם וְהַעֲיִדוּ מִשׁוּם שְׁמַעְיָה וְאַבְטָלְיוֹן, שְׁלֹשֶׁת לָגִין מֵיָם שְׂאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה, וְקִיְמוּ חִכְמִים אֶת דְּבָרֵיהֶם:

עדיות א:ד – א:ז

פרק א – משנה ד

וְלָמָּה מְזַכֵּירִין אֶת דְּבָרֵי שְׁמַאי וְהֵלֵל לְבַטְלָהּ, לְלַמֵּד לְדוֹרוֹת הַבָּאִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם עוֹמֵד עַל דְּבָרָיו, שֶׁהָרִי אֲבוֹת הָעוֹלָם לֹא עָמְדוּ עַל דְּבָרֵיהֶם:

פרק א – משנה ה

וְלָמָּה מְזַכֵּירִין דְּבָרֵי הַיָּחִיד בֵּין הַמְרַבִּין, הוֹאִיל וְאִין הִלְכָּה אֲלֵא כְּדְּבָרֵי הַמְרַבִּין.
שָׂאֵם יִרְאֶה בֵּית דִּין אֶת דְּבָרֵי הַיָּחִיד וַיִּסְמַךְ עָלָיו, שָׂאִין בֵּית דִּין יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרֵי בֵּית דִּין חֲבֵירוֹ עַד שִׁיְהִי גָדוֹל מִפְּנֵי בְּחֻקָּהּ וּבִמְנִין.
הִי גָדוֹל מִפְּנֵי בְּחֻקָּהּ אֲבָל לֹא בִּמְנִין, בִּמְנִין אֲבָל לֹא בְּחֻקָּהּ, אִינוֹ יָכוֹל לְבַטֵּל דְּבָרָיו, עַד שִׁיְהִי גָדוֹל מִפְּנֵי בְּחֻקָּהּ וּבִמְנִין:

פרק א – משנה ו

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֵּן לָמָּה מְזַכֵּירִין דְּבָרֵי הַיָּחִיד בֵּין הַמְרַבִּין לְבַטְלָהּ.
שָׂאֵם יֹאמַר הָאָדָם כִּדְּ אֲנִי מְקַבֵּל, יֹאמַר לוֹ, כְּדְּבָרֵי אִישׁ פְּלוֹנִי שְׁמַעְתָּ:

פרק א – משנה ז

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, רִבְעַ עֲצָמוֹת מִן הָעֲצָמִים, בֵּין מְשֻׁנִּים בֵּין מְשֻׁלָּשָׁה.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, רִבְעַ עֲצָמוֹת מִן הַגִּזְיָה, מֵרֶבֶץ הַבִּנְיָן אוֹ מֵרֶבֶץ הַמִּנְיָן.
שְׁמַאי אוֹמַר, אֶפְלוּ מַעֲצָם אֶחָד:

עדיות א:ח – א:יא

פרק א – משנה ח

בְּרִשְׁנֵי תְרוּמָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שׁוֹרִין וְשָׁפִין בְּטֶהְרָה, וּמֵאֲכִילִין בְּטֻמְאָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, שׁוֹרִין בְּטֶהְרָה, וְשָׁפִין וּמֵאֲכִילִין בְּטֻמְאָה. שְׁמַאי אוֹמֵר, יֹאכְלוּ צָרִיד. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, כֹּל מַעֲשִׂיהֶם בְּטֻמְאָה:

פרק א – משנה ט

הַפּוֹרֵט סֵלַע מִמְּעוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכָל הַסֵּלַע מְעוֹת, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מְעוֹת. רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אֵין מִחֲלָלִין כֶּסֶף וּפְרוֹת עַל הַכֶּסֶף. וְחֲכָמִים מַתִּירִין:

פרק א – משנה י

הַפּוֹרֵט סֵלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, בְּכָל הַסֵּלַע מְעוֹת, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מְעוֹת. הַדְּנִים לִפְנֵי חֲכָמִים אוֹמְרִים, בְּשִׁלְשָׁה דִּנָּרִים כֶּסֶף וּבְדִנָּר מְעוֹת. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, בְּשִׁלְשָׁה דִּנָּרִים כֶּסֶף וּבְרַבִּיעִית כֶּסֶף בְּרַבִּיעִית מְעוֹת. וְרַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, אַרְבָּעָה אֶסְפְּרִי כֶסֶף. שְׁמַאי אוֹמֵר, יִנְיַחָנָה בְּחִנּוֹת וְיֹאכַל כְּנַגְדָּה:

פרק א – משנה יא

כֶּסֶף שֶׁל כֹּלָה שֶׁנִּטְלוּ חֲפוּיָיו, בֵּית שְׁמַאי מְטַמְּאִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין. שְׁמַאי אוֹמֵר, אִף מִלֵּבָן שֶׁל כֶּסֶף טָמֵא. כֶּסֶף שֶׁקָּבְעוּ בַּעֲרֵבָה, בֵּית שְׁמַאי מְטַמְּאִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַהְרִין. שְׁמַאי אוֹמֵר, אִף הָעֶשְׂוִי בָּהּ:

עדיות איב – ב:א

פרק א – משנה יב

אלו דברים שחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי.
האשה שבאה ממודינת הים ואמרה מת בעלי, תנשא. מת בעלי, תתיבם.
ובית הלל אומרים, לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד.
אמרו להם בית שמאי, אחת הבאה מן הקציר ואחת הבאה מן הזיתים
ואחת הבאה ממודינת הים, לא דברו בקציר אלא בהוה.
חזרו בית הלל להורות כבית שמאי. בית שמאי אומרים, תנשא ותטל
כתבתה. ובית הלל אומרים, תנשא ולא תטל כתבתה.
אמרו להם בית שמאי, התרתם את הערוה החמורה, לא תתירו את
הקמזון הקל. אמרו להם בית הלל, מצינו שאין האחים נכנסין לנחלה על
פיה. אמרו להם בית שמאי, והלא מספר כתבתה נלמד, שהוא כותב לה,
שאם תנשאי לאחר, תטלי מה שכתוב ליד.
חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי:

פרק א – משנה יג

מי שחציו עבד וחציו בן חורין, עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום
אחד, דברי בית הלל. אמרו להם בית שמאי, תקנתם את רבו, ואת עצמו
לא תקנתם. לשא שפחה, אינו יכול. בת חורין, אינו יכול.
לבטל, והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה, שנאמר (ישעיה מה),
לא תהו בראה לשבת יצרה. אלא, מפני תקון העולם, כופין את רבו
ועושה אותו בן חורין וכותב שטר על חצי דמיו.
חזרו בית הלל להורות כבית שמאי:

פרק א – משנה יד

כלי חרס מציל על הכל, כדברי בית הלל.
ובית שמאי אומרים, אינו מציל אלא על האכלין ועל המשקין ועל כלי
חרס. אמרו להם בית הלל, מפני מה. אמרו להם בית שמאי, מפני שהוא
טמא על גב עם הארץ, ואין כלי טמא חוצץ.
אמרו להם בית הלל, והלא טהרתם אכלים ומשקין שבתוכו.
אמרו להם בית שמאי, כשטהרנו אכלים ומשקין שבתוכו, לעצמו טהרנו.

אֲבֵל כְּשֶׁטִּהְרַת אֶת הַכְּלִי, טִהַרְתָּ לָךְ וְלוֹ.
חֲזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

פרק ב – משנה א

רַבִּי חֲנִינָא סֵגַן הַכֹּהֲנִים הָעִיד אַרְבָּעָה דְּבָרִים:
מִימֵיהֶם שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא נִמְנְעוּ מִלְשׁוֹרֵף אֶת הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּוֹלַד הַטְּמֵאָה
עִם הַבָּשָׂר שֶׁנִּטְמָא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, אִף עַל פִּי שְׁמוּסִיפִין טְמֵאָה עַל
טְמֵאתוֹ.
הוֹסִיף רַבִּי עֲקִיבָא, מִימֵיהֶם שֶׁל כֹּהֲנִים לֹא נִמְנְעוּ מִלְהַדְלִיק אֶת הַשָּׁמֶן
שֶׁנִּפְסַל בְּטָבוֹל יוֹם בֶּנֶר שֶׁנִּטְמָא בְּטָמֵא מֵת, אִף עַל פִּי שְׁמוּסִיפִין טְמֵאָה
עַל טְמֵאתוֹ:

עדיֹות ב:ב – ב:ה

פרק ב – משנה ב

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא סֵגֵן הַכֹּהֲנִים, מִיָּמַי לֹא רָאִיתִי עוֹר יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִדְּבָרָיו לְמַדְּנִי, שֶׁהַמִּפְשִׁיט אֶת הַבְּכוֹר וְנִמְצָא טְרֵפָה,
שִׂיאֹתוֹ הַכֹּהֲנִים בְּעוֹרוֹ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, לֹא רָאִינוּ אִינוֹ רָאִיהָ, אֲלֵא יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה:

פרק ב – משנה ג

אִף הוּא הָעִיד עַל כָּפָר שֶׁהָיָה בְּצַד יְרוּשָׁלַיִם, וְהָיָה בּוֹ זָקוֹ אֶחָד וְהָיָה מְלוֹה
לְכָל בְּנֵי הַכָּפָר וְכוֹתֵב בְּכֶתֶב יָדוֹ וְאַחֲרֵים חוֹתְמִים, וְבֹא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי
חֻכָּמִים וְהִתִּירוֹ.
לְפִי דֶרֶכְךָ אַתָּה לָמַד, שֶׁהָאִשָּׁה כּוֹתֶבֶת אֶת גְּטָהּ וְהָאִישׁ כּוֹתֵב אֶת שׁוֹבְרוֹ,
שֶׁאִין קִיּוֹם הַגֵּט אֲלֵא בְּחוֹתְמָיו. וְעַל מַחֲטָה שֶׁנִּמְצְאָה בַּבֶּשֶׂר, שֶׁהִסְכִּין
וְהִיָּדִים טְהוֹרוֹת, וְהַבֶּשֶׂר טָמֵא. וְאִם נִמְצְאָה בַּפֶּרֶשׁ, הַכֹּל טְהוֹר:

פרק ב – משנה ד

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֵאל לִפְנֵי חֻכָּמִים בְּכֶרֶם בִּיבְנָה. עַל בִּיצָה
טְרוּפָה שֶׁהִיא נִתּוּנָה עַל גְּבִי יָרֵק שֶׁל תְּרוּמָה, שֶׁהִיא חֲבוּרָה.
וְאִם הִיָּתָה כְּמִין כּוֹבֵעַ, אֵינָה חֲבוּרָה. וְעַל שִׁבְלֵת שֶׁבִּקְצִיר וְרֹאשָׁה מְגִיעַ
לְקִמָּה, אִם נִקְצְרָה עִם הַקִּמָּה, הִרִי הִיא שֶׁל בַּעַל הַבֵּית, וְאִם לֹא, הִרִי
הִיא שֶׁל עֲנָיִים. וְעַל גִּנָּה קִטְנָה שֶׁהִיא מְקַפֶּת עָרִיס, אִם יֵשׁ בָּהּ כִּמְלֵא
בּוֹצֵר וְסֵלֹו מְכָאן וְסֵלֹו מְכָאן, תִּזְרַע. וְאִם לֹא, לֹא תִזְרַע:

פרק ב – משנה ה

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל, וְלֹא אָמַר בָּהֶם לֹא אֲסוּר וְהִתֵּר,
וּפְרָשׁוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן מִתִּיָּא. הַמִּפְּיֵס מִרְסָא בַּשַּׁבָּת, אִם לַעֲשׂוֹת לָהּ פֶּה,
חַיִּב, וְאִם לְהוֹצִיא מִמֶּנָּה לֶחֶה, פָּטוּר. וְעַל הַצֵּד נֶחֱשׁ בַּשַּׁבָּת, אִם מִתְּעַסֵּק
שֶׁלֹא יִשְׁכְּנוּ, פָּטוּר, וְאִם לְרְפוּאָה, חַיִּב.
וְעַל לִפְסִין אִירוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם טְהוֹרוֹת בְּאֵהֶל הַמֶּת וְטִמְאוֹת בְּמִשָּׁא הַזָּב.
רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן צְדוֹק אוֹמֵר, אִף בְּמִשָּׁא הַזָּב, טְהוֹרוֹת, מִפְּנֵי שֶׁלֹא נִגְמְרָה
מִלְּאֻכְתָּן:

עדוית בו – ב:ט

פרק ב – משנה ו

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וְלֹא הוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא.
הַשּׁוּם וְהַבֶּסֶר וְהַמְלִילוֹת שֶׁרֶסֶקֶן מִבְּעוֹד יוֹם, שֶׁרַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר,
יִגְמֹר מִשְׁתַּחֲשָׁד, וְרַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא יִגְמֹר:

פרק ב – משנה ז

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁנַיִם מִשּׁוּם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְאַחַד
מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. שְׁנַיִם מִשּׁוּם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, יוֹצֵאת אִשָּׁה בְּעִיר שֶׁל זֶהָב,
וּמִפְּרִיחֵי יוֹנִים פְּסוּלִים לַעֲדוֹת.
וְאַחַד מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, הַשֶּׁרֶץ בְּפִי חֲלָדָה וּמַהֲלֶכֶת עַל גְּבֵי כְּפָרוֹת שֶׁל
תְּרוּמָה, סָפֵק נֶגַע סָפֵק לֹא נֶגַע, סָפֵקוֹ טָהוֹר:

פרק ב – משנה ח

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, עַל שְׁנַיִם הוֹדוּ לוֹ וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ.
עַל סַנְדָּל שֶׁל סִידִּים, שֶׁהוּא טָמֵא מִדֶּרֶס. וְעַל שִׁירֵי תַנּוּר אֲרֻבָּעָה, שֶׁהֵיוּ
אוֹמְרִים שְׁלֹשָׁה. וְהוֹדוּ לוֹ.
וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ, עַל כֶּסֶף שֶׁנִּטְלוּ שְׁנַיִם מִחִפּוּיּוֹ זֶה בְּצַד זֶה,
שֶׁרַבִּי עֲקִיבָא מְטַמֵּא וְחֻכְמִים מְטַהְרִין:

פרק ב – משנה ט

הוּא הִיָּה אוֹמֵר, הָאֵב זֹכָה לֵבָן, בְּנוֹי, וּבִכָּח, וּבְעֶשֶׂר, וּבִחֲכָמָה, וּבְשָׁנִים,
וּבְמִסְפַּר הַדּוֹרוֹת לִפְנֵינוּ, וְהוּא הִקֵּץ, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מא) קִרָּא הַדְּרוֹת
מֵרֹאשׁ, אֵף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית טו),
וְעַבְדּוֹם וְעָנּוּ אֹתָם אֲרֻבַּע מֵאוֹת שָׁנָה, וְנֶאֱמַר (שם),
וְדוֹר רַבִּיעִי יָשׁוּבוּ הֵנָּה:

עדיות ב"י – ג:ג

פרק ב – משנה י

אף הוא הָיָה אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה דְּבָרִים שֶׁל שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ.
מִשְׁפֵּט דּוֹר הַמָּבוּל, שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֵּט אִיּוֹב, שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ.
מִשְׁפֵּט הַמִּצְרִיִּים, שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֵּט גּוֹג וּמָגוּג לַעֲתִיד לָבֹא, שְׁנַיִם
עָשָׂר חֹדֶשׁ. מִשְׁפֵּט רְשָׁעִים בְּגִיהֶנֶם, שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ, שְׁנֵאמַר (ישעיה
סו), וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ. **רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נֹרִי** אוֹמֵר, מִן הַפֶּסַח וְעַד
הָעֶצֶרֶת, שְׁנֵאמַר וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ:

פרק ג – משנה א

כָּל הַמְטַמְּאִין בְּאֵהָל שֶׁנִּחְלָקוּ, וְהַכְנִיסוֹן לְתוֹךְ הַבַּיִת,
רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְכֵּינֶס מְטַהֵר, וְחֻכָּמִים מְטַמְּאִין. כִּיצַד.
הַנוֹגֵעַ בְּכֶשֶׁנִּי חֲצָאִי זֵיתִים מִן הַנִּבְלָה אוֹ נוֹשְׂאֵן, וּבִמֶּת, הַנוֹגֵעַ בְּכַחֲצֵי זֵית
וּמֵאֵהִיל עַל כַּחֲצֵי זֵית אוֹ נוֹגֵעַ בְּכַחֲצֵי זֵית וְכַחֲצֵי זֵית מֵאֵהִיל עָלָיו,
וּמֵאֵהִיל עַל כֶּשֶׁנִּי חֲצָאִי זֵיתִים, מֵאֵהִיל עַל כַּחֲצֵי זֵית וְכַחֲצֵי זֵית מֵאֵהִיל
עָלָיו, **רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְכֵּינֶס** מְטַהֵר וְחֻכָּמִים מְטַמְּאִין.
אֲבָל הַנוֹגֵעַ בְּכַחֲצֵי זֵית וְדָבָר אַחֵר מֵאֵהִיל עָלָיו וְעַל כַּחֲצֵי זֵית, אוֹ מֵאֵהִיל
עַל כַּחֲצֵי זֵית וְדָבָר אַחֵר מֵאֵהִיל עָלָיו וְעַל כַּחֲצֵי זֵית, טָהוֹר.
אָמַר **רַבִּי מֵאִיר**, אִף בִּזְהָרָה **רַבִּי דוֹסָא** מְטַהֵר וְחֻכָּמִים מְטַמְּאִין.
הַכֹּל טָמֵא, חוּץ מִן הַמִּגֵּעַ עִם הַמִּשָּׂא, וְהַמִּשָּׂא עִם הָאֵהָל.
זֶה הַכֹּל, כָּל שֶׁהוּא מִשֵּׁם אֶחָד, טָמֵא. מִשְׁנֵי שְׁמוֹת, טָהוֹר:

פרק ג – משנה ב

אֲכַל פָּרוֹד, אִינוֹ מִצְטָרֵף, דְּבָרֵי **רַבִּי דוֹסָא בֶּן הֶרְכֵּינֶס**.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, מִצְטָרֵף. מִחֲלָלִין מַעֲשֵׂר שְׁנִי עַל אֲסִימוֹן,
דְּבָרֵי **רַבִּי דוֹסָא** וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אִין מִחֲלָלִין. מִטְבִּילִין יָדַיִם לַחֲטָאת,
דְּבָרֵי **רַבִּי דוֹסָא** וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אִם נִטְמְאוּ יָדָיו, נִטְמָא גּוּפוֹ:

פרק ג – משנה ג

מַעֲי אֲבֵטִיחַ וקְנִיבֵת יָרֵק שֶׁל תְּרוּמָה, רַבִּי דֹּסָא מֵתִיר לְזָרִים,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.

חֲמֵשׁ רְחִלוֹת גְּזוּזוֹת מִנָּה מִנָּה וּפָרֶס, חֲזִיבוֹת בְּרֹאשִׁית הַגֶּז, דְּבָרֵי רַבִּי דֹּסָא. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, חֲמֵשׁ רְחִלוֹת כָּל שֶׁהוּא:

עדיֹות ג:ד – ג:ז

פרק ג – משנה ד

כָּל הַחוֹצְלוֹת טְמָאוֹת טָמֵא מֵת, דְּבָרֵי רַבִּי דֹּסָא. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, מִדֶּרֶס.
כָּל הַקְּלִיעוֹת טְהוֹרוֹת, חוּץ מִשָּׁל גִּלְגִּילוֹן, דְּבָרֵי רַבִּי דֹּסָא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כָּלֶם טְמָאוֹת, חוּץ מִשָּׁל צִמְרִים:

פרק ג – משנה ה

הַקֹּלַע שְׁבִית קָבֹול שְׁלָה אָרוּג, טְמֵאָה. וְשָׁל עוֹר,
רַבִּי דֹּסָא בֶן הֶרְכִּינֶס מְטַהֵר וְחֻכְמִים מְטַמְּאִין.
נִפְסַק בֵּית אֶצְבַּע שְׁלָה, טְהוֹרָה. בֵּית הַפְּקִיעַ שְׁלָה, טְמֵאָה:

פרק ג – משנה ו

הַשְּׁבוּיָה אוֹכֶלֶת בְּתֵרוֹמָה, דְּבָרֵי רַבִּי דֹּסָא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יֵשׁ שְׁבוּיָה אוֹכֶלֶת וְיֵשׁ שְׁבוּיָה שְׂאִינָה אוֹכֶלֶת.
כִּי־צָד. הָאִשָּׁה שְׂאֵמְרָה נִשְׁבִּיתִי וְטְהוֹרָה אָנִי, אוֹכֶלֶת, שֶׁהִפָּה שְׂאֵסֶר הוּא
הִפָּה שֶׁהִתִּיר. וְאִם יֵשׁ עֲדִים שְׁנֵשְׁבִית, וְהִיא אוֹמֶרֶת טְהוֹרָה אָנִי, אֵינָה
אוֹכֶלֶת:

פרק ג – משנה ז

אַרְבָּעָה סְפָקוֹת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחֻכְמִים מְטַהֲרִין.
כִּי־צָד. הַטָּמֵא עוֹמֵד וְהַטָּהוֹר עוֹבֵר, הַטָּהוֹר עוֹמֵד וְהַטָּמֵא עוֹבֵר, טְמֵאָה
בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְטְהוֹרָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, טְהוֹרָה בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְטְמֵאָה
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, סָפֵק נֶגַע סָפֵק לֹא נֶגַע, סָפֵק הָאֵהִיל סָפֵק לֹא הָאֵהִיל,
סָפֵק הַסֵּיט סָפֵק לֹא הַסֵּיט, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא, וְחֻכְמִים מְטַהֲרִין:

עדיות ג:ח – ג:יא

פרק ג – משנה ח

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבִּי צְדוֹק מְטַמָּא, וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
מִסְמַר הַשְּׁלֶחָנִי, וְאֶרֶוֹן שֶׁל גְּרוֹסוֹת, וּמִסְמַר שֶׁל אֶבֶן שְׁעוֹת,
רַבִּי צְדוֹק מְטַמָּא וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין:

פרק ג – משנה ט

אַרְבָּעָה דְּבָרִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְטַמָּא, וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
כְּסוּי טָנִי שֶׁל מַתְכוֹת שֶׁל בַּעֲלֵי בָתִּים, וְתִלּוּי הַמַּגֵּרְדוֹת, וְגִלְמֵי כְּלֵי מַתְכוֹת,
וְטַבֵּלָא שֶׁנֶּחֱלָקָה לְשָׁנִים. וּמוֹדִים חֻכָּמִים לְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּטַבֵּלָא שֶׁנֶּחֱלָקָה
לְשָׁנִים, אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן, הַגָּדוֹל טָמֵא וְהַקָּטָן טָהוֹר:

פרק ג – משנה י

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מַחְמִיר כְּדַבְּרֵי בֵּית שַׁמַּאי.
אִין טוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין מִיּוֹם טוֹב לְשַׁבָּת, וְאִין זוֹקְפִין אֶת הַמְּנוֹרָה בְּיוֹם
טוֹב, וְאִין אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא רְקִיקִין.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, מִימִיהֶן שֶׁל בֵּית אַבָּא לֹא הָיוּ אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין אֶלָּא
רְקִיקִין. אָמְרוּ לוֹ, מָה נַעֲשֶׂה לְבֵית אַבִּיךָ שֶׁהָיוּ מַחְמִירִין עַל עֲצָמָן וּמַקְלִין
עַל יִשְׂרָאֵל לַהֲיוֹת אוֹפִין פֶּתִין גְּרִיצִין וְחָרִי:

פרק ג – משנה יא

אִף הוּא אָמַר שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים לְהַקֵּל. מִכְּבָּדִין בֵּין הַמְּטוֹת, וּמִנִּיחִין אֶת
הַמַּגֵּמָר בְּיוֹם טוֹב, וְעוֹשִׂים גְּדִי מְקַלֵּס בְּלִילֵי פֶסַחִים. וְחֻכָּמִים אוֹסְרִים:

עדיֹות ג:יב – ד:ג

פרק ג – משנה יב

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְתִיר, וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.
פָּרְתוּ יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שְׁבִין קֶרְנִיהָ, וּמִקְרָדִין אֶת הַבְּהֵמָה בַּיּוֹם טוֹב,
וְשׁוֹחֲקִין אֶת הַפִּלְפֶּלִין בְּרָחִים שְׁלֵהוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מִקְרָדִין אֶת הַבְּהֵמָה בַּיּוֹם טוֹב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה
חֲבוּרָה, אֲבָל מִקְרָצְפִּין. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, אֵין מִקְרָדִין אִף לֹא מִקְרָצְפִּין:

פרק ד – משנה א

אֵלוּ דְּבָרִים מִקְלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמִחֲמֹרֵי בֵּית הַלֵּל.
בִּיצָה שְׁנוּלָדָה בַּיּוֹם טוֹב, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, תֹּאכֵל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא תֹאכֵל. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׂאֵר בִּכּוּזִית וְחֶמֶץ
בִּכְכוּתֶבֶת. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, זֶה וְזֶה בִּכּוּזִית:

פרק ד – משנה ב

בְּהֵמָה שְׁנוּלָדָה בַּיּוֹם טוֹב, הַכֹּל מוּדִים שֶׁהִיא מְתֵרָה. וְאֶפְרוּחַ שִׁינְיָא כּוֹן
הַבִּיצָה, הַכֹּל מוּדִים שֶׁהוּא אָסוּר.
הַשּׁוֹחֵט חֲזִיה וְעוֹף בַּיּוֹם טוֹב, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יַחְפֹּר בַּדָּקָר וַיִּכְסֶּה.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא יִשְׁחַט אֶלָּא אִם כּוֹן הָיָה לוֹ עֶפֶר מוּכָן.
וּמוּדִים שֶׁאִם שָׁחַט, שִׁיחְפֹּר בַּדָּקָר וַיִּכְסֶּה. שְׂאֵפֶר כִּיָּרָה מוּכָן הוּא:

פרק ד – משנה ג

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, הַבֶּקֶר לְעֵנִיִּים, הַבֶּקֶר.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, אֵינוֹ הַבֶּקֶר, עַד שִׁיבְקֶר אִף לְעִשְׂרִים כְּשִׁמְטָה.
כָּל עֲמֹרֵי הַשָּׂדֶה שֶׁל קָב קָב, וְאֶחָד שֶׁל אַרְבַּעָה קָבִין, וּשְׂכָחוּ,
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵינוֹ שְׂכָחָה. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, שְׂכָחָה:

עדיות ד:ד – ד:ז

פרק ד – משנה ד

העמר שהוא סמוך לגפה ולגדיש ולבקר ולכלים, ושכחו,
בית שמאי אומרים, אינו שכחה. ובית הלל אומרים, שכחה:

פרק ד – משנה ה

כרם רבעי, בית שמאי אומרים, אין לו חמש ואין לו בעור.
ובית הלל אומרים, יש לו חמש ויש לו בעור.
בית שמאי אומרים, יש לו פרט ויש לו עוללות, והעניים פוֹדִים לעצמן.
ובית הלל אומרים, כלו לגת:

פרק ד – משנה ו

חבית של זיתים מגלגלים, בית שמאי אומרים, אינו צריך לנקב.
ובית הלל אומרים, צריך לנקב.
ומוֹדִים, שאם נקבה וסתמוה שמרים, שהיא טהורה. הסך בשמן טהור
ונטמא, ירד וטבל, בית שמאי אומרים, אף על פי שהוא מנטף, טהור.
ובית הלל אומרים, כדי סיכת אבר קטן.
ואם היה שמן טמא מתחלתו, בית שמאי אומרים, כדי סיכת אבר קטן.
ובית הלל אומרים, משקה טופח.
רבי יהודה אומר משום בית הלל, טופח ומטפח:

פרק ד – משנה ז

האשה מתקדשת בדינר ובשוה דינר, כדברי בית שמאי.
ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשוה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד
משמנה באסר האיטלקי. בית שמאי אומרים, פוטר הוא את אשתו בגט
ישן, ובית הלל אוסרין. איזהו גט ישן. כל שנתיחד עמה אחר שכתבו לה.
המגרש את אשתו ולנה עמו בפנדקי, בית שמאי אומרים, אינה צריכה
ממנו גט שני. ובית הלל אומרים, צריכה ממנו גט שני.
אימתי, בזמן שנתגרשה מן הנשואין.

אֲבֵל אִם נִתְגַּדְּשָׁה מִן הָאֲרוּסִין, אֵינָה צְרִיכָה מְכַנְּנוּ גֵט שְׁנִי, מִפְּנֵי שֶׁאֵין
לָבֹו גֵט בָּהּ:

עדיות ד:ח – ד:יא

פרק ד – משנה ח

בֵּית שְׁמַאי מְתִירִין אֶת הַצָּרוֹת לְאֶחִים, וּבֵית הַלֵּל אוֹסְרִין.
חֲלָצוֹ, בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין מִן הַכֶּהֱנָה, וּבֵית הַלֵּל מְכַשִּׁירִין.
נִתְיַבְמוּ, בֵּית שְׁמַאי מְכַשִּׁירִין, וּבֵית הַלֵּל פּוֹסְלִין.
וְאִם עַל פִּי שְׂאֵלוֹ פּוֹסְלִין וְאֵלּוֹ מְכַשִּׁירִין, לֹא נִמְנָעוּ בֵּית שְׁמַאי מִלְשֹׂא
נָשִׁים מִבֵּית הַלֵּל, וְלֹא בֵּית הַלֵּל מִלְשֹׂא נָשִׁים מִבֵּית שְׁמַאי.
וְכָל הַטְּהוֹרוֹת וְהַטְּמְאוֹת שֶׁהָיוּ אֵלּוֹ מְטַהְרִין וְאֵלּוֹ מְטַמְּאִין, לֹא נִמְנָעוּ
לִהְיוֹת עוֹשִׂים טְהוֹרוֹת אֵלּוֹ עַל גַּב אֵלּוֹ:

פרק ד – משנה ט

שְׁלֹשָׁה אֶחָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם נְשׁוּאִים לְשֵׁנִי אֶחָד וְאֶחָד מִפְּנֵה, מֵת אֶחָד
מִבְּעָלֵי אֶחָד וְעָשָׂה בָּהּ מִפְּנֵה מֵאֲמֹר, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת אֶחָד הַשֵּׁנִי,
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ, וְהָלָה תֵּצֵא מִשּׁוֹם אֶחָת אִשָּׁה.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ בִּגְט וְחִלִּיצָהּ, וְאֵת אִשְׁתּוֹ אֶחָד
בְּחִלִּיצָהּ. זֶה הֵיא שֶׁאָמְרוּ, אִי לוֹ עַל אִשְׁתּוֹ וְאִי לוֹ עַל אִשְׁתּוֹ אֶחָד:

פרק ד – משנה י

הַמְּדִיר אֶת אִשְׁתּוֹ מִתְּשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, שַׁבָּת אֶחָת. הַמְּפַלֵּת לְאוֹר שְׁמוֹנִים וְאֶחָד,
בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין מִן הַקֶּרֶב, וּבֵית הַלֵּל מְחַיְבִין.
סָדִין בְּצִיצִית, בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין, וּבֵית הַלֵּל מְחַיְבִים.
כֻּלְכֶּלֶת הַשַּׁבָּת, בֵּית שְׁמַאי פּוֹטְרִין, וּבֵית הַלֵּל מְחַיְבִין:

פרק ד – משנה יא

מִי שֶׁנָּדָר נְזִירוֹת מְרֵבָה וְהַשְּׁלִים נְזִירוֹתָיו וְאַחֵר כֵּךְ בָּא לְאָרֶץ,
בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נְזִיר בִּתְחִלָּה.

מי שֶהָיוּ שְׁתֵּי כְּתֵי עֵדִים מְעִידוֹת אוֹתוֹ, אֵלּוּ מְעִידִים שְׁנֵדָר שְׁתֵּים וְאֵלּוּ
מְעִידִים שְׁנֵדָר חֲמֵשׁ, **בֵּית שְׁמַאי** אוֹמְרִים, נִחְלָקָה הָעֵדוּת וְאִין כָּאן
נְזִירוֹת. **וּבֵית הַלֵּל** אוֹמְרִים, יֵשׁ בְּכָלֵל חֲמֵשׁ שְׁתֵּים, שִׁיְהִיָּה נְזִיר שְׁתֵּים:

עדיות ד״ב – ה״ג

פרק ד – משנה יב

אדם שהוא נתון תחת הסדק, **בית שמאי** אומרים, אינו מביא את הטמאה. **ובית הלל** אומרים, אדם חלול הוא, והצד העליון מביא את הטמאה:

פרק ה – משנה א

רבי יהודה אומר, ששה דברים מקלי **בית שמאי** ומחמרי **בית הלל**. דם נבלות, בית שמאי מטהרין, ובית הלל מטמאין. ביצת הנבלה, אם יש פיוצא בה נמכרת בשוק, מתרת. ואם לאו, אסורה, כדברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אוסרין. ומוזדים בביצת טרפה שהיא אסורה, מפני שגדלה באסור. דם נכרית ודם טהרה של מצרעת, בית שמאי מטהרין. **ובית הלל** אומרים, כרקה וכמימי רגליה. אוכלין פרות שביעית בטובה ושלל בטובה, כדברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אומרים, אין אוכלים אלא בטובה. החמץ, **בית שמאי** אומרים, צרורה עומדת. **ובית הלל** אומרים, אף על פי שאינה צרורה:

פרק ה – משנה ב

רבי יוסי אומר, ששה דברים מקלי **בית שמאי** ומחמרי **בית הלל**. העוף עולה עם הגבינה על השלחן ואינו נאכל, כדברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אומרים, אינו עולה ואינו נאכל. תורמין זיתים על שמן, וענבים על יין, כדברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אומרים, אין תורמין. הזורע ארבע אמות שבכרם, **בית שמאי** אומרים, קדש שורה אחת, **ובית הלל** אומרים, קדש שתי שורות. המעיסה, **בית שמאי** פוטרין, **ובית הלל** מחיבין. מטבילין בחרדלית, כדברי **בית שמאי**. **ובית הלל** אומרים, אין מטבילין. גר שנתגיר ערבי פסחים, **בית שמאי** אומרים, טובל ואוכל את פסחו לערב. **ובית הלל** אומרים, הפורש מן הערלה, כפורש מן הקבר:

פרק ה – משנה ג

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים מְקַלִּי בֵּית שְׁמַאי וּמַחְמִיר בֵּית הַלֵּל.
קֹהֶלֶת אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים, כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
מִי חָטָאת שְׁעָשׂוּ מִצּוֹתָיו, בֵּית שְׁמַאי מְטַהְרִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַמְּאִין.
הַקֶּצֶחַ, בֵּית שְׁמַאי מְטַהְרִין וּבֵית הַלֵּל מְטַמְּאִין. וְכֵן לְפַעֲשָׁרוֹת:

עדיות ה:ד – ה:ז

פרק ה – משנה ד

רבי אליעזר אומר, שני דברים מקלי בית שמאי ומחמרי בית הלל.
דם יולדת שלא טבלה, בית שמאי אומרים, פרקה וכמימי רגליה.
ובית הלל אומרים, מטמא לח ויבש.
ומודים ביולדת בזוב שהוא מטמא לח ויבש:

פרק ה – משנה ה

ארבעה אחים, שנים מהם נשואין שתי אחיות, מתו הנשואים לאחיות,
הרי אלו חולצות ולא מתבמות. ואם קדמו וכנסו, יוציאו.
רבי אליעזר אומר משום בית שמאי, יקימו. ובית הלל אומרים, יוציאו:

פרק ה – משנה ו

עקביא בן מהללאל העיד ארבעה דברים. אמרו לו, עקביא, חזר בד
בארבעה דברים שהיית אומר ונעשך אב בית דין לישראל.
אמר להן, מוטב לי להקרא שוטה כל ימי, ולא לעשות שעה אחת רשע
לפני המקום, שלא יהיו אומרים, בשביל שדרה חזר בו.
הוא היה מטמא שער הפקדה ודם הירוק. וחכמים מטהרין.
הוא היה מתיר שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך
שחטו, וחכמים אוסרים. הוא היה אומר, אין משקין לא את הגיטת ולא
את שפחה המשחררת. וחכמים אומרים, משקין.
אמרו לו, מעשה בכרכמית, שפחה משחררת שהיתה בירושלים, והשקוה
שמעיה ואבטליון. אמר להם, דגמא השקוה. ונדוהו, ומת בנדויו, וסקלו
בית דין את ארונו.
אמר רבי יהודה, חס ושלום שעקביא נתנדה, שאין עזרה ננעלת בפני כל
אדם מישראל בחכמה וביראת חטא כעקביא בן מהללאל.
ואת מי נדו, אליעזר בן חנוך, שפקפק בטהרת ידים. וכשמת, שלחו בית
דין והניחו אבן על ארונו. מלמד שכל המתנדה ומת בנדויו, סוקלין את
ארונו:

פרק ה – משנה ז

בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ אָמַר לְבָנֹו, בְּנִי, חֲזֹר בָּךְ בְּאַרְבָּעָה דְּבָרִים שֶׁהֵייתִי אוֹמֵר.
אָמַר לוֹ, וְלָמָּה לֹא חֲזַרְתָּ בָּךְ. אָמַר לוֹ, אֲנִי שָׁמַעְתִּי מִפִּי הַמְּרִבִּים, וְהֵם
שָׁמְעוּ מִפִּי הַמְּרִבִּים. אֲנִי עֲמַדְתִּי בְּשִׁמוּעָתִי, וְהֵם עֲמָדוּ בְּשִׁמוּעָתָן.
אָבֵל אַתָּה שָׁמַעְתָּ מִפִּי הַיָּחִיד, וּמִפִּי הַמְּרִבִּין.
מוֹטֵב לְהַנִּיחַ דְּבָרֵי הַיָּחִיד, וְלֶאֱחֹז בְּדְבָרֵי הַמְּרִבִּין.
אָמַר לוֹ, אָבֵא, פֶּקֶד עָלַי לַחֲבֵרֶיךָ. אָמַר לוֹ, אֵינִי מִפְּקִיד. אָמַר לוֹ,
שָׁמָּה עִילָה מְצֵאתָ בִּי. אָמַר לוֹ, לֹא. מַעֲשֶׂיךָ יִקְרְבוּךְ וּמַעֲשֶׂיךָ יִרְחֲקוּךָ:

עדיֹות וְאִ – זִא

פרק ו – משנה א

רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בִּבְא הָעִיד חֲמִשָּׁה דְּבָרִים.
שֶׁמֻּמָּאֲנִים אֶת הַקְטָנוֹת, וְשֶׁמֻּשִּׁיאִין אֶת הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד, וְשֶׁנִּסְקַל
תִּרְנַגּוֹל בִּירוּשָׁלַיִם עַל שֶׁהָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְעַל הֵיזֵן בֶּן אַרְבָּעִים יוֹם
שֶׁנִּתְנַסָּד עַל גֵּב הַמִּזְבֵּחַ, וְעַל תְּמִיד שֶׁל שַׁחַר שֶׁקָּרַב בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת:

פרק ו – משנה ב

הָעִיד רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי נַחוֹנְיָא בֶּן אֱלִינָתָן אִישׁ כֶּפֶר הַבְּבֵלִי,
עַל אֲבֵר מִן הַמֶּת שֶׁהוּא טָמֵא, שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר, לֹא אָמְרוּ אֶלָּא עַל
אֲבֵר מִן הַחִי. אָמְרוּ לוֹ, וְהִלָּא קָל וְחִמְרָא. וְכֵּה מִן הַחִי שֶׁהוּא טָהוֹר, אֲבֵר
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ טָמֵא, הַמֶּת שֶׁהוּא טָמֵא, אֵינּוּ דִין שִׁיְהִיָּה אֲבֵר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ
טָמֵא. אָמַר לָהֶם, לֹא אָמְרוּ אֶלָּא עַל אֲבֵר מִן הַחִי.
דָּבָר אַחֵר, מִרְבָּה טַמְאָת הַחַיִּים מִטַּמְאָת הַמֵּתִים, שֶׁהַחִי עוֹשֶׂה מִשְׁכָּב
וּמוֹשֵׁב מִתַּחְתָּיו, לְטָמֵא אָדָם וּלְטָמֵא בְּגָדִים, וְעַל גִּבּוֹ מִדָּף לְטָמֵא אֲכָלִים
וּמִשְׁקִין, מָה שֶׁאֵין הַמֶּת מִטָּמֵא:

פרק ו – משנה ג

כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטָמֵא,
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי נַחוֹנְיָא מְטַהְרִים. עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי,
רַבִּי נַחוֹנְיָא מְטָמֵא, וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַהְרִין.
אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מָה רְאִיתָ לְטָמֵא כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי.
אָמַר לָהֶם, מִצִּינוּ אֲבֵר מִן הַחִי כְּמַת שָׁלֵם. מָה הַמֶּת, כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ
מִמֶּנּוּ טָמֵא, אִף אֲבֵר מִן הַחִי, כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה טָמֵא.
אָמְרוּ לוֹ, לֹא, אִם טַמְאָת כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמֶּת, שָׁכַן טַמְאָת עֶצֶם
כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ, תְּטָמֵא כְּזִית בֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי, שָׁכַן
טַהֲרָת עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ הַיָּמִינוּ.
אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי נַחוֹנְיָא, מָה רְאִיתָ לְטָמֵא עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן
הַחִי. אָמַר לָהֶם, מִצִּינוּ אֲבֵר מִן הַחִי כְּמַת שָׁלֵם. מָה הַמֶּת, עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה
הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ טָמֵא, אִף אֲבֵר מִן הַחִי, עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה
טָמֵא. אָמְרוּ לוֹ, לֹא, אִם טַמְאָת עֶצֶם כְּשֶׁעָרָה הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמֶּת, שָׁכַן

טמאת כזית בשר הפורש ממנו, תטמא עצם כשערה הפורש מאבר מן החי, שכן טהרת כזית בשר הפורש ממנו. אמרו לו **לרבי אליעזר**, מה ראית לחלק מדותיך, או טמא בשניהם או טהר בשניהם. אמר להם, מרבה טמאת הבשר מטמאת העצמות, שהבשר נוהג בנבלות ובשרצים, מה שאין כן בעצמות. דבר אחר, אבר שיש עליו בשר כראוי, מטמא במגע ובמשא ובאהל. חסר הבשר, טמא. חסר העצם, טהור. אמרו לו **לרבי נחוניא**, מה ראית לחלק מדותיך, או טמא בשניהם או טהר בשניהם. אמר להם, מרבה טמאת העצמות מטמאת הבשר, שהבשר הפורש מן החי טהור, ואבר הפורש ממנו, והוא כבריתו, טמא. דבר אחר, כזית בשר מטמא במגע ובמשא ובאהל, ורב עצמות מטמאים במגע ובמשא ובאהל. חסר הבשר, טהור. חסר רב עצמות, אף על פי שטהור מלטמא באהל, מטמא במגע ובמשא. דבר אחר, כל בשר המת, שהוא פחות מכזית, טהור. רב בנינו ורב מנינו של מת, אף על פי שאין בהם רבע, טמאין. אמרו לו **לרבי יהושע**, מה ראית לטהר בשניהם. אמר להם, לא, אם אמרתם במת, שיש בו רב ורבע ורקב, תאמרו בחי שאין בו רב ורבע ורקב:

פרק ז – משנה א

העיד **רבי יהושע ורבי צדוק** על פדיון פטר חמור שמת, שאין בו לכהן כלום, **שרבי אליעזר** אומר, חיבין באחריותן כחמש סלעים של בן. **וחכמים** אומרים, אין חיבין באחריותן אלא כפדיון של מעשר שני:

עדיֹות ז:ב – ז:ה

פרק ז – משנה ב

העיד **רבי צדוק** על ציר חגבים טמאים, שהוא טהור.
שמִשְׁנָה ראשונה, חגבים טמאים שנִכְבְּשׁוּ עם חגבים טהורים,
לא פִסְלוּ צִירָן:

פרק ז – משנה ג

העיד **רבי צדוק** על זוחלין שִׁרְבוּ על הנוֹטְפִים, שֶׁהֵם כְּשָׂרִים.
מַעֲשֶׂה הָיָה בְּבִירַת הַפְּלִיא, וּבֹא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי **חֲכָמִים** וְהַכְשִׁירוּהוּ:

פרק ז – משנה ד

העיד **רבי צדוק** על זוחלין שֶׁקִלְחוּ בַעֲלָה אֶגוֹז, שֶׁהֵן כְּשָׂרִים.
מַעֲשֶׂה הָיָה בְּאֶהֱלִיא, וּבֹא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי לִשְׁכַּת הַגְּזִית, וְהַכְשִׁירוּהוּ:

פרק ז – משנה ה

העיד **רבי יהושע** וְ**רבי יקים איש הדֵר** על קָלָל שֶׁל חֲטָאת שֶׁנִּתְּנוּ עַל
גְּבִי הַשָּׂרֶץ, שֶׁהוּא טָמֵא. שֶׁרְבִי אֱלִיעֶזֶר מְטַהֵר.
העיד **רבי פפִּיס** עַל מִי שֶׁנָּזַר שְׁתֵּי נְזִירוֹת, שֶׁאִם גָּלַח אֶת הָרִאשׁוֹנָה יוֹם
שְׁלֹשִׁים, שֶׁמִּגֵּלַח הַשְּׁנִיָּה יוֹם שְׁשִׁים.
וְאִם גָּלַח יוֹם שְׁשִׁים חָסַר אֶחָד, יָצָא, שְׁשִׁים שְׁלֹשִׁים עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנְיָן:

עדיית ז:ז – ז:ז

פרק ז – משנה ט

העיד רבי יהושע ורבי פפוס על ולד של שלמים, שיקרב שלמים.
שרבי אליעזר אומר שולד שלמים לא יקרב שלמים.
וחכמים אומרים, יקרב. אמר רבי פפוס, אני מעיד שהיתה לנו
פרה זבחי שלמים, ואכלנוה בפסח ואכלנו ולדה שלמים בחג:

פרק ז – משנה ז

הם העידו על ארוכות של נחתומים, שהן טמאות. שרבי אליעזר מטהר.
הם העידו על תנור שחתכו חליות ונתן חל בין חליא לחליא, שהוא
טמא. שרבי אליעזר מטהר. הם העידו שמעברין את השנה בכל אדר.
שהיו אומרים עד הפורים. הם העידו שמעברים את השנה על תנאי.
ומעשה ברבן גמליאל שהלך לטל רשות מהגמון בסוריא ושהה לבא,
ועברו את השנה על תנאי לכשירצה רבן גמליאל, וכשבא אמר רוצה
אני, ונמצאת השנה מעברת:

פרק ז – משנה ח

העיד מנחם בן סגנאי על מוסף היורה של שולקי זיתים שהוא טמא,
ושל צבעים שהוא טהור. שהיו אומרים חלוף הדברים:

פרק ז – משנה ט

העיד רבי נחוניא בן גדגדא על החרשת שהשיאה אביה, שהיא יוצאה
בגט. ועל קטנה בת ישראל שנשאת לכהן, שהיא אוכלת בתרומה, ואם
מתה, בעלה יורשה. ועל המריש הגזול שבנאו בבירה, שיתן את דמיו.
ועל החטאת הגזולה שלא נודעה לרבים, שהיא מכפרת, מפני תקון
המזבח:

עדיֹות ח:א – ח:ד

פרק ח – משנה א

העיד רבי יהושע בן בתירא על דם נבלות שהוא טהור.
העיד רבי שמעון בן בתירא על אפר חטאת שנגע טמא במקצתו,
שטמא את כלו. הוסיף רבי עקיבא, על הסלת ועל הקטרת והלבונה
והגחלים שנגע טבול יום במקצתם, שפסל את כלם:

פרק ח – משנה ב

העיד רבי יהודה בן בבא ורבי יהודה הכהן על קטנה בת ישראל
שנשאת לכהן, שהיא אוכלת בתרומה כיון שנכנסה לחפה אף על פי שלא
נבעלה.
העיד רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על תינוקת שהרהנה
באשקלון, ורחקה בני משפחתה, ועדיה מעידים אותה שלא נסתרה
ושלא נטמאה. אמרו להם חכמים, אם מאמינים אתם שהרהנה, האמינו,
שלא נסתרה ושלא נטמאה.
ואם אין אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה,
אל תאמינו שהרהנה:

פרק ח – משנה ג

העיד רבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא על אלמנת עסה, שהיא כשרה
לכהנה, שהעסה כשרה לטמא ולטהר, לרחק ולקרב.
אמר רבן שמעון בן גמליאל, קבלנו עדותכם, אבל מה נעשה,
שגזר רבי יוחנן בן זכאי שלא להושיב בתי דיניו על כף.
הכהנים שומעים לכם לרחק, אבל לא לקרב:

פרק ח – משנה ד

העיד רבי יוסי בן יועזר, איש צרדה, על איל קמצא, דכן.
ועל משקה בית מטבחיא, דאינון דכין. ודיקרב במיתא, מסתאב.
וקרו ליה, יוסי שריא:

עדיות ח:ה – עבודה זרה א:א

פרק ח – משנה ה

העיד **רבי עקיבא** משום נחמיה, איש בית דלי, שמשאיים האשה על פי עד אחד. העיד **רבי יהושע** על עצמות שנמצאו בדיר העצים, אמרו חכמים, מלקט עצם עצם והכל טהור:

פרק ח – משנה ו

אמר **רבי אליעזר**, שמעתי, כשהיו בונים בהיכל, עושים קלעים להיכל וקלעים לעזרות, אלא שבהיכל בונים מבחוץ, ובעזרה בונים מבפנים. אמר **רבי יהושע**, שמעתי, שמקריבין אף על פי שאין בית, ואוכלים קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני, אף על פי שאין חומה, שקדשה ראשונה קדשה לשעתי וקדשה לעתיד לבא:

פרק ח – משנה ז

אמר **רבי יהושע**, מקבל אני **מרבן יוחנן בן זכאי**, ששמע מרבן ורבן מרבן, הלכה למשה מסיני, שאין אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרב, אלא לרחק המקריבין בזרוע ולקרב המרחקין בזרוע. משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן ורחקה בן ציון בזרוע, ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע. כגון אלו, אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרב. **רבי יהודה** אומר, לקרב, אבל לא לרחק. **רבי שמעון** אומר, להשוות המחלקת. **וחכמים** אומרים, לא לרחק ולא לקרב, אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר (מלאכי ג) הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם:

הדרן עלך מסכת עדיות

מסכת עבודה זרה

פרק א – משנה א

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאל מהן, להלותן וללות מהן, לפרען ולפרע מהן.
רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו,
אף על פי שמצר הוא עכשיו, שמח הוא לאחר זמן: